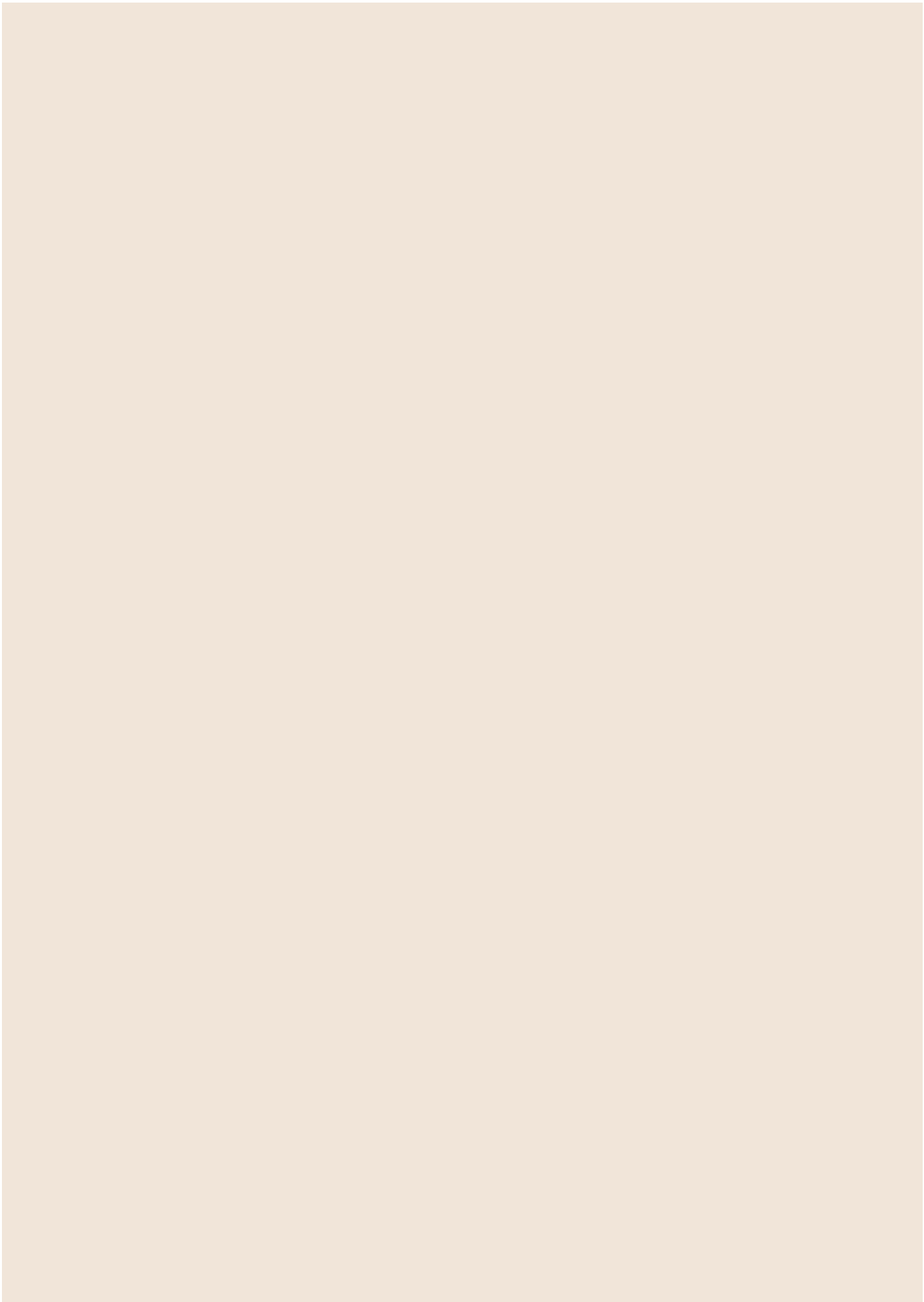

Kerstboek

Het Licht schijnt overal

Uitgeverij Ploegsma • Amsterdam

KERSTBOEK

Het Licht schijnt overal

Met bijdragen van

R. Bomhoff-Van Rhijn, G. Jansma-Van Schouwenburg,
J. E. Kuiper, Mien Labberton, Dora van der Meiden-Coolsma,
H. J. W. Modderman, Sterling North,
A. Rutgers v. d. Loeff-Basenau en Joh. Winkler

ILLUSTRATIES
VAN NANS VAN LEEUWEN

UITGEVERIJ PLOEGSMA - AMSTERDAM-C.
MCMLII

INHOUD

	Blz.
Wat zegt Moeder tegen je? H. J. W. Modderman	3
Wat de Ogowé vertelde Johan Winkler	9
Het schrift van de hofjesoma G. Jansma-Van Schourwenburg	14
Hoe een Chinese jongen het Kerstfeest leerde begrijpen J. E. Kuiper	19
Van een eekhoornje met een Franse naam Mien Labberton	28
Jerry en het zwarte schaap Sterling North	32
Roels eerste Surinaamse Kerstfeest Dora van der Meiden-Coolsma	37
De terugkeer van Ulla A. Rutgers v. d. Loeff-Basenau	43
Van een jongen die ontevreden was R. Bomhoff-Van Rhijn	48
Zelf aan het werk! Mien Labberton	51

De vele waarderende uitlatingen over de inhoud van ons Kerstboek 1951 — dat al na korte tijd uitverkocht geraakte — gaven ons de zekerheid, dat wij op de ingeslagen weg moeten voortgaan.

Het feit, dat een groot aantal jongens en meisjes door de rubriek „Zelf aan 't werk” in actie kwam — bijna duizend inzendingen kwamen binnen en honderd boeken werden als prijs uitgereikt — stimuleerde óók onze plannen voor het uitgeven van een nieuw Kerstboek.

Hierbij bieden wij thans de Nederlandse jeugd dit nieuwe Kerstboek „Het licht schijnt overal” — 1952 aan. Opnieuw hebben de medewerkers(sters) en de uitgevers getracht een goed en verantwoord Kerstboek te brengen, met vele verhalen voor verschillende leeftijden. En wat de „Zelf aan 't werk”-rubriek betreft: wij rekenen weer op vele inzendingen!

UITGEVERIJ PLOEGSMA.

Wat zegt Moeder tegen je?

(voor jongere kinderen)

door

H. J. W. MODDERMAN

„**E**n dat is nu Adriaan, onze jongste! Ad, vent, geef mijnheer eens een hand!” Het was Moeder die dat zei, Moeder die met haar troepje — Mies van 12, Lettie van 10, Josje van 9 en Adje van 6 jaar in de kamer van het schoolhoofd stond. Een drukke verhuisweek hadden ze achter de rug, maar nu was het dan zo ver! Mijnheer stak een grote hand uit naar het kereltje met z'n rode truitje en z'n grappige blonde kuif, en het jochie lei er aarzelend zijn kleine hand in. Even later liep hij met de zusjes achter mijnheer aan; eerst werd Mies naar de zesde klas gebracht, toen Lettie naar de vijfde en Josje naar de vierde en het allerlaatste kwam hun broertje waar hij zijn moest: in de eerste klas. Mijnheer zei alleen: „Daar is nu onze nieuweling, van wie ik U al vertelde!” en weg was hij. Een heleboel kinderen — veel meer dan op de school in het kleine dorp, waar het viertal vandaan was gekomen — keken nieuwsgierig de nieuwe jongen aan. De juffrouw stak ook al weer een hand uit: „Dag kereltje, en vertel eens hoe jij heet!” Dat was niet moeilijk! „Adriaan van Does!” zei hij met z'n hoge stemmetje. „Prachtig, en wat zegt Moeder tegen je?” Moeder? Had Moeder niet net nog gezegd: Ad, vent, geef mijnheer eens een hand! En duidelijk klonk het: „Mamma? Mamma zegt altijd tegen me: Ad, vent!” De klas begon te lachen. Ad, vent! Wie heette er nu zò?! Je kon Jan of Kees of Onno of Leonhard heten — zo heetten er wel jongens op school — maar dit... en een dikke jongen riep meteen: „Juf, wat een gekke naam, Ad, vent!!!” De nieuweling vond het niets leuk. Zou hij maar gauw zeggen, dat ze hem ook wel eens anders noemden? Adriaantje of Ad of Adje of nog wel gekker; Moeder zei soms zomaar „Dag Flip!” tegen hem en de zusjes Ukkepuk en Vader Benjamin. Maar hij durfde niet goed, misschien gingen ze dan wel wéér lachen, hè ba, was hij nog maar op z'n oude school, daar was het veel fijner! En toen zag hij de zwaaiende vinger van een meisje, die wou zeker iets zeggen. De juffrouw zag het ook. „Ja Marliesje?” zei ze, „wat is er?” Marliesje gooide haar donkere vlechtjes naar achteren, ging kaarsrecht zitten en riep blij: „Juf, bij ons op Zondagsschool is al een paar keer over hem verteld! Zo leuk!” Daar begreep niemand iets van, en Marliesje ging door: „Ja, écht waar Juf. Al een poos geleden, toen zei Dominee: „Advent komt. Advent kun je niet zien, maar vandaag is het éérste Advent, kijk, nu branden we één kaars”. En er waren nog drie kaarsen juf, maar die werden niet aangestoken. Nou, en toen het wéér Zondag was, toen zei Dominee: „Tweede Advent”, twee kaarsen, en gisteren...”

„Laat de klas het maar eens raden!” zei de juffrouw tegen Marliesje. „Jongens, wat fijn dat Marlies dat zo goed heeft onthouden; zeggen jullie dat moeilijke woord ook eens! Ad-vent!” Alle kinderen — gelukkig, dacht Ad, nu lachen ze niet meer — riepen vrolijk: „Ad-vent, Ad-vent, Ad-vent!”

„En hoeveel kaarsen heeft Marliesje gisteren zien branden, wat denken jullie?” vroeg Juf. „Drie! Derde Ad-vent!” riepen een paar kinderen. En Marliesje, met een stralend gezichtje, knikte hun toe: „Ja hoor, drie kaarsen, en als ’t wéér Zondagsschool is...” „Vier kaarsen!” juichte de klas.

Maar de juffrouw wou er meer van weten. „Heb je ook gehoord waarom die kaarsen branden, Marliesje?” Ja, dat wist het kleine ding ook. „Ad-vent is érg fijn”, zei Dominee, „Ad-vent maakt alle mensen en kinderen blij, want Advent zegt: het wordt Kerstfeest, het Kindje Jezus komt! Maar Dominee wist het niet goed. Dominee zei: Advent komt, maar Advent kun je niet zien. Alleen de lichtjes. Nou, en dáár is Advent, fijn!” En ze wees op Adje.

Die had het niet goed gesnapt. Maar één ding begreep hij best: dat meisje vond het niet gek, als je Ad, vent heette! Juist prettig vond ze het! Dan was het misschien toch niet zó griezelig bij al die vreemde kinderen...

Die avond kon Adje maar niet in slaap komen. Alles spookte door zijn hoofd: de nieuwe school, de mijnheer, de juffrouw, de kinderen... en aldoor weer hoorde hij het stemmetje van het meisje dat Marliesje heette: Advent maakt alle mensen en kinderen blij, want Advent zegt: het wordt Kerstfeest, het Kindje Jezus komt!”

Het Kindje Jezus... daar wist Ad wel van. Moeder had hem verteld over dat kleine Kindje dat in een kribbetje lag, omdat het in een stal was geboren. En van de herdertjes die bij dat Kindje kwamen. En van de wijze mannen die de ster hadden gezien. Ad wist ook wel, dat dat Kindje later toen Hij groot was erg veel mooie dingen over God had verteld en zo lief was geweest voor alle mensen en kinderen. Ja, van het Kindje Jezus wist hij wel wat. Maar van Advent had hij vroeger nooit iets gehoord. Advent... Ad, vent... Ad... vent... En toen sliep hij in. Die nacht had Adje een fijne droom. Hij droomde, dat hij met één brandend kaarsje in zijn hand in de nieuwe klas kwam. En alle kinderen riepen: „O!!! Ad, vent! Eérste Advent, één kaarsje!” Maar ze keken net of het nog niet goed was, en toen haalde Adje nóg een kaarsje en nóg een en nóg een en toen riepen ze allemaal: Hoeral en die éne jongen, die Ad, vent zo’n rare naam had gevonden zei: „Ik vind jou toch leuk hoor, zullen we samen knikkeren?” En toen werd Ad wakker. Maar na die droom wist hij ’t opeens: hij, Ad van Does, hij zou écht Advent zijn! Hij zou met vier lichtjes in de klas komen Zondag... Zondag? Hè nee, wat dom, dan wàs er toch geen school! Nou, Zaterdag dan maar. Mamma zou wel goed vinden, dat hij wat uit zijn spaarpot haalde voor kaarsen. Zo maar vier kaarsen? Zouden die niet omvallen? Moest je ergens inzetten, wacht, er was nog klei thuis, daar maakte Josje vaak zulke leuke beestjes en poppetjes van! Daar kon hij kandelaartjes van maken! En dan zouden ze vast niet meer om hem lachen, dan vonden ze hem leuk, dan hoorde hij er bij! Juist kwam Moeder binnen, en meteen vertelde hij haar alles. Moeder vond het enig, maar ze zei: